

ДОСЛІДЖЕННЯ МЕТОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АДАПТИВНОСТІ СИСТЕМ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ

Дмитрієв Г.О.

Науковий керівник - проф. каф. «Системне програмне забезпечення»,

докт. техн. наук. Крісілов В.А.

Останнім часом гостро постає проблема протиріччя між зростаючими вимогами до кваліфікації спеціалістів та швидким старінням знань, отриманих в учбових закладах [1].

Дистанційна освіта є потужним освітнім механізмом. Її перевагами є незалежність від місця та часу, можливість необмеженого використання учбових матеріалів, можливість швидкого переходу від одних учбових курсів до інших [1].

Системи дистанційної освіти можна поділити на дві категорії. Перша – статичні web-сторінки, що пропонують певний набір учбових матеріалів. Друга категорія – інтелектуальні адаптивні системи. Такі системи можуть гнучко підбирати обсяг та характер учбових матеріалів, що необхідні конкретному слухачу в залежності від його цілей та початкових знань.

У даній доповіді розглянуті адаптивні системи дистанційної освіти. Їх адаптивність полягає, перш за все, у створенні індивідуального курсу для кожного слухача. Також такі системи можуть пропонувати набір учбових матеріалів, що необхідні для заповнення «білих плям» у знаннях, що виникли під час проходження базового курсу [1].

Актуальною є наступна ціль: дослідити аспекти адаптивності таких систем, розробити систему оцінку адаптивності, розробити концепцію обліку слухачів.

Адаптивні інтелектуальні системи діляться на два типи: т.з. псевдо адаптивні системи та повно адаптивні системи. Псевдоадаптивні системи вже на етапі розробки отримують широкий набір функцій, а користувачу пропонується лише необхідна саме йому частина набору.

1. Aroyo, L., Cristea, A., “Adaptive Authoring of Educational Hypermedia”, Mathematics and Computing Science, Technical University Eindhoven, 2006